

Paranoid? Eller er det smartmålerne?

Denne teksten ble først publisert på <http://einarflydal.com> den 10.09.2018-

Enkelte telefonsamtaler setter seg i kroppen. Jeg får noen slike. Her om dagen ringte en fortvilet dame og ville vite om hun var blitt gal eller om symptomene hennes kunne komme av smartmålerne som var blitt installert i oppgangen. Hun bor i Hafslund Nett sitt område. Altså der Aidon-målerne herjer med sin intense, non-stopp-signalering...

Hun hadde alt vært hos to leger og lagt fram sin sak: En følelse av at hodet holdt på å sprenges, av at øynene svulmet opp, og en intens og vedvarende kiming i ørene. Slik var det, og hun holder det ikke ut, fortalte hun legene. Hun fortalte dem at hun ganske enkelt ikke kunne bo i leiligheten sin, men måtte ut snarest. Hva kunne det komme av?, spurte hun meg. Selv hadde hun ganske enkelt ingen anelse, hadde ikke hørt om helseplager fra de nye målerne. Men selv kattene hennes reagerte.

Legenes vurdering? Paranoid. Og med det typisk paranoide trekket "unnvikelsesatferd". En eller annen hadde så gitt henne tips om å ringe meg for å høre om det hun opplevde, kunne komme fra de nye målerne.

Hva kunne så jeg si? Jeg vet jo selvsagt ikke om hun har en sykehistorie der ordet "paranoid" inngår. Men jeg kunne jo forstå at dette neppe gjaldt kattene. Dessuten kunne jeg fortelle henne at symptomene hennes går igjen i smartmåler-historiene hun finner på min blogg. "Din blogg?" Den hadde hun ikke hørt om, og at andre var rammet av slikt, kjente hun heller ikke til. "Er det virkelig slik?", utbrøt hun forundret.

"Dessuten," kunne jeg fortelle, "er symptomene dine oppdaget og gjenoppdaget gang på gang av forskere opp gjennom de siste århundrer som typiske for påvirkning fra elektromagnetiske felt, og over hele den delen av vår klode der man har hatt vare på denne kunnskapen, inngår symptomene dine i dagens medisinske lærebøker på universitetsnivå. De er symptomer på det som kalles "radiosyken". I boka "Den usynlige regnbuen – historien om elektrisiteten og livet" kan du lese mer om hvordan denne kunnskapen ble til, og om hvordan den gang på gang er gått i glemmeboka og så blitt gjenoppdaget. Den kommer i november på norsk. Jeg er nettopp i ferd med å avslutte oversettelsesarbeidet."

"Fortsetter tinnitusen din også når du kommer deg ut av huset og går en tur i skogen?", spurte jeg. "Nei, da blir den borte," var svaret. "Nettopp", svarte jeg. "Det styrker hypotesen at det er noe i huset som gir deg øresusen." "Men jeg har de samme symptomene ute på balkongen, med hodesprengingen og det hele. Er det mulig at de kan komme fra måleren på så lang avstand?" "Javisst," svarte jeg. "Og mye lenger. Symptomene passer som hånd i hanske. Den samme boka som jeg nevnte, forklarer hvordan det kan ha seg at en del av oss, langt fler enn noen gang før, får øresus med høye frekvenser. Vi får det av smartmålere og en del andre elektroniske kilder. Forklaringen er både lang og detaljert og spennende, og burde få mange medisinere og tinnitus-pasienter til å åpne øynene. Men slikt får du heller ta for deg når du har kommet deg. Først og fremst må du komme deg bort fra dette miljøet, for du bør ikke bli der. Det blir du bare verre av." "Ja, jeg holder ikke ut å bo der. Jeg må finne noen venner eller et rimelig sted å bo. Men hva med de stakkars kattene...", undret hun seg.

Jeg hadde ikke noe mer å hjelpe henne med, bortsett fra å komme seg til en lege som kunne litt om slikt.

Det er tragisk at legene i vår del av verden ikke kjenner til symptombildene for "radiosyken". De får ingen som helst opplæring i slikt under sin utdanning, og det offentlige tilbyr dem ingen annen kunnskap enn at slike tilfeller "ikke kan ha rot i virkeligheten", men kun kan ha det i psykiatrien – til tross for den massive forskningen som påviser det motsatte. I den nevnte boka får de den servert på sølvfat.

Å bli stemplet som paranoid er ingen spøk. Damen som ringte hadde begynt å tvile på sin egen

mentale helse, på sin egen virkelighetsforståelse. Slikt er handlingslammende og sykdomsproduserende i seg selv. Leger påtar seg et stort ansvar ved å utstede slike diagnoser. Det hadde vært bedre om de tok seg en times tid eller to og leste seg opp.

Et sted å begynne for en rask intro kan være bloggposten "[De neste 10 minutter lærer du mer om stråling og helserisiko enn fastlegen din lærte under hele sin utdanning](#)".

Dernest kan de med fordel kaste seg over mer faglig stoff ved å gå rett løs på retningslinjene og de diagnostiske og terapeutiske anbefalingene fra den europeiske foreningen for miljømedisinere, EUROPAEM. Retningslinjene [foreligger på dansk](#), og er utarbeidet av et stjernegalleri innen forskningen på feltet. De gir retningslinjer også for den delen som *ikke* omfattes i de retningslinjene for ikke-ioniserende stråling som Statens strålevern legger til grunn: virkninger av langtidseksposering og/eller virkninger av eksponering som er for svak til å utvikle påviselig varmeøkning.

Det politiske spillet som har ført til at vi i Norge har verdens høyeste grenseverdier – hvis vi egentlig kan si at vi har grenseverdier overhodet – fins utførlig beskrevet i boka "[Smartmålerne, jussen og helsa](#)", i det omfattende vedlegget. Den kan fortsatt lastes ned gratis, eller bestilles fra Z-forlag.

Dernest bør de kanskje ta en titt på advokatkontoret Erling Grimstad AS sin vurdering av Helseredirektoratets forbud mot legeattester mot smartmålere: Advokatens klare konklusjon er at et slikt forbud er det ikke adgang til å gi.

Kanskje dama som fryktet hun var blitt paranoid, burde møtes på en annen, og mer kunnskapsbasert måte?

Einar Flydal, den 10. oktober 2018